

Forholdene derude besjælede af Ønsket om at forbedre dem. Nu vel, naar de faar Stemmeretten, vil de med stor Kraft kunne kaste sig over Løsningen af disse Østens store Spørgsmaal — *skal de arbejde for disse uden Støtte af Missionærerne?* Beklager vi ikke alle, at Østens Undervisning er løsrevet fra Kristendommen, og alligevel tror jeg aldrig det er hændt, at et Missionsselskab har vedtaget en Resolution, der udtaler sin Sympati for den Sag, disse fortræffelige Kvinder kæmper for, hvorved vi vilde knytte dem til os til Samarbejde, naar Lejlighed gaves! Maa jeg fremkomme med et Eksempel fra min personlige Erfaring? For kort Tid siden var man ved at danne et Udvalg for en stor international (ikke-religiøs) Kongres. Medlemmerne af dette Udvalg var de ypperste i Sagkundskabens, Velgørenhedens og det sociale Arbejdes Verden. Til min store Forbavselse blev jeg anmodet om et Interview af Sekretæren og om at tiltræde Udvalget. Og det gjorde jeg. Vi talte over en Time sammen om indiske Forhold. Jeg maatte fremlægge Modeller til Kvindehospitaler og Fortegnelse over allerede udførte Operationer, og det endte med, at der paa Kongressen blev udstillet en meget interessant Samling af Modeller, Fotografier og Mærkværdigheder fra Missionsarbejdet derude. Sekretæren ønskede, sagde han, at forevise paa Udstillingen alt, hvad der fandtes af Kvinders Arbejde i Indien. Jeg undredes over, hvorledes han havde opdaget min Ringhed, og jeg fandt da tilsidst ud af, at jeg ved et anglikansk Møde for Kvindestemmeret havde siddet ved Siden af en fremragende lærd Dame, en Ven af ham; vi

havde talt sammen om Indien, og hun havde gjort ham opmærksom paa mig. Nu vel, kan dette hænde den ringeste af Missionærer, hvad kunde der da ikke ske, om Missionsselskaberne viste Interesse? Det kan jo ikke omstrides, at om vi forbigaar Kvindestemmeretsagen med Tavshed, forbigaar vi den i Virkeligheden med Foragt.

Der er desværre endnu i England troende Mennesker, der ingen Interesse har for Missionen, og endnu Mennesker dér, der ikke bryder sig om Kristendommen. Men mon disse Mennesker i Grunden har saa let ved at forandre Mening, naar de *inde* ved et anglikansk Missionsmøde lytter til varme Opfordringer til Medynd med den hedenske Kvindes lave og foragtede Stilling, og saasart de kommer udenfor, hvor de ogsaa træffer en Kvinde, der varmt taler Kvindernes Sag — maaske endda ved et anglikansk Stemmeretsmøde — ser hende mødt med Uvilje og Foragt af de samme Præster, der havde arrangeret det første Møde.

Naar ikke-kristne herhjemme spørger, hvorledes Kirken stiller sig til denne store Reform, maa vi bøje vort Hoved med Sorg og Skam.

Forf. omtaler videre, hvorledes vi ofte i Missionsbladene læser om indelukkede Kvinder, der med stor Interesse er begyndt at lytte til Evangeliet, men som en Dag under Taarer siger til den kvindelige Missionær, at hun ikke maa besøge dem længere, fordi Husets Mænd forbyder det. Fra det Øjeblik er de udelukkede fra al Indflydelse fra Missionens Side, og vi tænker med Gru paa de tyranniske hedenske Mænd. Men ser vi ikke hjemme troende Mænd, hvis Hustru omhyggeligt maa skjule, at hun sympatiserer med, maaske lider for Stemmeretsbevægelsen, fordi hendes Mand aldeles ikke taaler, at hun lukker sin Mund op derom?

(Sluttet).